Any 42 | núm. 120 | juliol | 2026

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

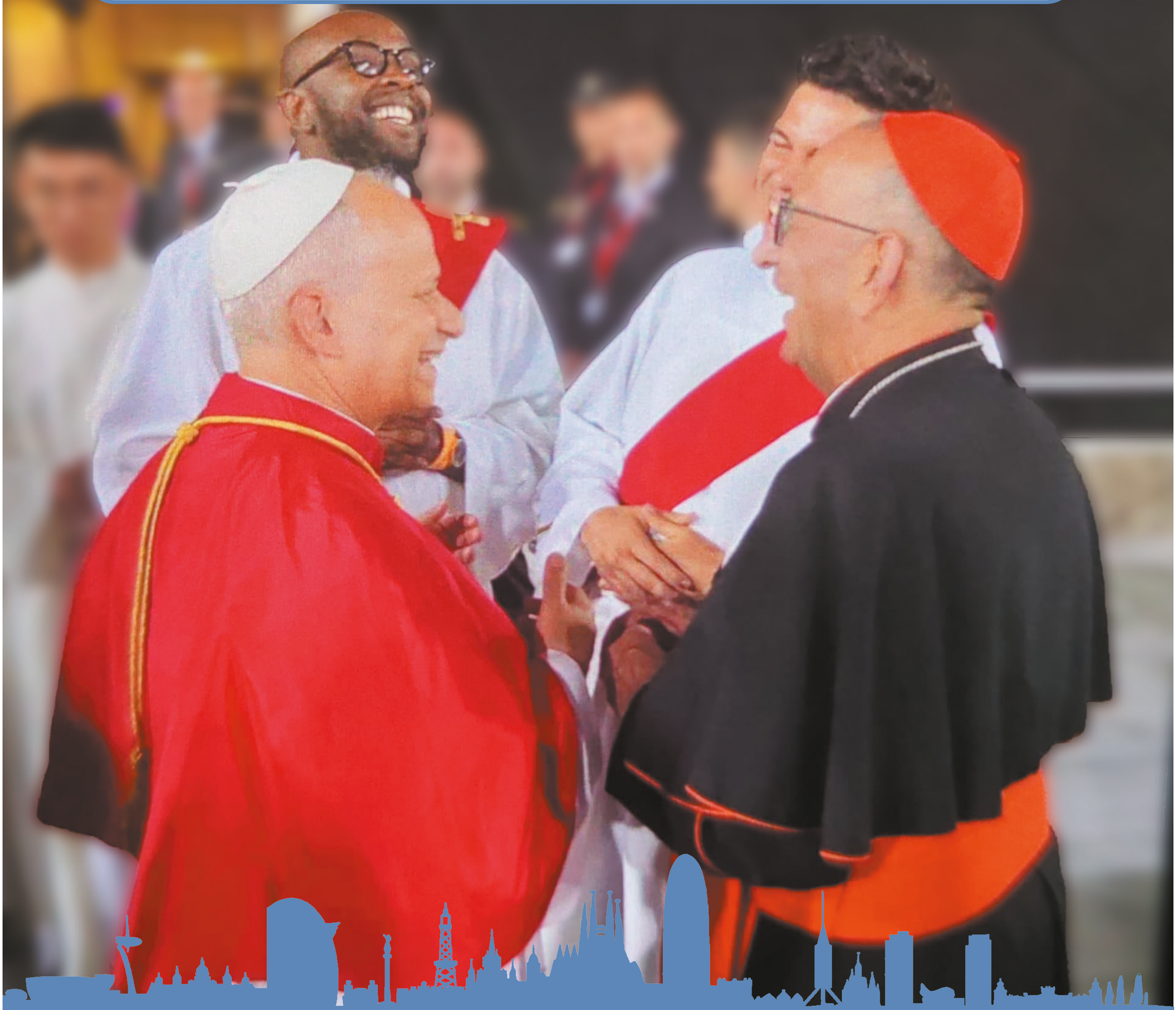

Molt per agrair

CONTINGUT

02 Editorial.

03 Santo Tomás, maestro de la esperanza

04 Sant Pere del Masnou: peus a terra i cor al cel

05 La coral del Seminario: al servicio del Señor y a su Iglesia

06 Alza la mirada

07 Ordenaciones: la alegría de la diócesis

08 Els bisbes ens visiten

09 Descansant amb els bisbes

11 Peregrins d'esperança: Jubileu de joves 2025

13 Una experiència africana: Camerun

15 Visitem a Lleó XIV

17 Testimonis. Noves incorporacions al Seminari

19 125-150 anys d'aniversari

portalobert

Any 42, número 120

juliol de 2026

Edició i redacció

Comunitat del Seminari de Barcelona

Edita

Seminari Conciliar de Barcelona

Diputació 231 - 08007 Barcelona

Tel. 93 454 16 00 - Fax 93 454 90 12

Correu electrònic i web

seminari@seminaribarcelona.cat

www.seminaribarcelona.cat

Disseny i maquetació

Centre de Pastoral Litúrgica

Fotografia de la portada

Dipòsit Legal: B-43509-86

Molt per agrair, ara i sempre

Sovint tenim la temptació d'enyorar temps passats de les nostres famílies o amistats! També ens passa en moltes coses de l'Església i del nostre Seminari.

Quan la generació dels mossèns més grans ve a l'edifici del carrer Diputació, gairebé d'una manera espontània sorgeixen comentaris de quan aquesta casa estava plena de seminaristes: «Érem cap a tres-cents». I ara: «Quants són ?», pregunten a continuació. Doncs, una vintena!

De la generació de la postguerra fins avui, han passat moltes coses a les nostres famílies, a la nostra Església i a la societat, en general. Si mirem enrere, ha de ser per agrair i, si mirem el moment present, també.

Tan abans com ara, no tot s'explica només amb criteris humans. En tota vocació hi ha el misteri de la crida de Déu i el de la lliure resposta de l'home.

En aquest número del nostre Portal Obert trobareu les activitats dels nostres actuals seminaristes, en els darrers mesos, fins a la visita del papa Lleó XIV a Barcelona. D'aquest esdeveniment històric n'informarem més endavant. Ara i sempre ens cal donar gràcies!

Gràcies per les vocacions sacerdotals de tots els temps. I avui, si cal, les hem d'agrair encara més perquè, com tots sabem prou bé, l'ambient secularitzat no és massa propici.

Gràcies per tots els que, d'una manera o altra, col·laboreu en la formació dels futurs pastors de les nostres comunitats. La vostra pregària i el vostre suport ens ajuden a mirar la realitat amb esperança. Que l'Esperit del Senyor ens continuï guiant pels seus camins!

Mn. Salvador Bacardit Fígols
Rector

PER COL·LABORAR AMB UN DONATIU, POTS FER-HO AL COMPTE CORRENT

ES28 2100 1047 9102 0009 6265

Segueix-nos a Instagram on trobaràs puntualment les nostres activitats.

@seminari_conciliar_barcelona

Santo Tomás, maestro de la esperanza

El pasado 6 de enero, Epifanía del Señor, el Santo Padre León XIV cerraba la Puerta Santa de la Basílica de San Pedro y daba por concluido este año jubilar, vertebrado todo él bajo el lema *peregrinantes in spe*, es decir, peregrinos en la esperanza.

El papa Francisco nos invitaba al iniciar la Navidad de 2024 a «ponernos en camino, cruzar la Puerta Santa con el corazón renovado y a no dejarnos llevar por la rutina, la mediocridad y la pereza».

Siguiendo estos deseos, no podemos hacer otra cosa que acudir al gran maestro de la vida espiritual que la Iglesia señala en santo Tomás y su doctrina –que no es otra que la de la Iglesia–, para profundizar el verdadero sentido de la esperanza como virtud teologal.

Apertura i tancament de la Porta Santa de la Basílica de Sant Pere, Jubileu de l'esperança.

Antes que nada, debemos hacer una importante distinción. Y es que por esperanza podemos entender dos cosas. Primero es una pasión —no en el sentido negativo que hoy en día se le da al término— sino como movimiento de nuestra sensibilidad que desea un bien que todavía no posee pero que ve como posible de conseguir. Por ejemplo, un estudiante espera obtener una buena nota en un examen difícil. Como vemos esta pasión no es algo malo, sino que puede sostenerlo en las largas horas de estudio. La esperanza como pasión juega un papel muy importante en nuestra vida diaria.

Y en segundo lugar, la esperanza es una virtud teologal. El hombre está llamado a la bienaventuranza —a una felicidad sobrenatural— que excede aquello que podemos conseguir por nuestros medios, a la cual no podríamos llegar sin el auxilio que nos presta el Señor. Por ello necesitamos principios —virtudes— que tengan a Dios como objeto y como origen, que nos ayuden a ordenar nuestros actos a esta bienaventuranza sobrenatural.

Y así para ordenar la razón a Dios tenemos la fe, y para ordenar la voluntad la caridad y la esperanza —la caridad en cuanto a cierta unión que nos transforma de algún modo en el amado, y la esperanza en cuanto nos mueve la intención hacia Dios como fin posible de alcanzar—.

Así, la esperanza no pone el centro en cosas mudables, sino en Dios. Esperar es confiar en que Dios nos dará la ayuda necesaria para llegar a la vida eterna y a la felicidad plena. Esperar el bien más grande sabiendo que no lo conseguimos solos, sino solo con la ayuda de Dios. Esto es, solo Él puede dárnoslo y solo Él puede conducirnos a él.

Hay una anécdota en la vida de Santo Tomás en la que vemos cómo el santo puso su esperanza solo en Cristo. Estaba un día, hacia el final de su vida, orando ante el crucifijo, y se le apareció Nuestro Señor y le dijo: *has escrito bien de mí, ¿qué me pides como recompensa?* El Doctor Angélico, pudiéndole pedir lo que quisiera, no pidió ni placeres mundanos –como dinero–, pero tampoco recompensas espirituales –sabiduría, humildad...– sino que dijo: *Non nisi te, Domine* (Nada excepto Tú, Señor).

A la luz de esta historia, comprendemos que la esperanza cristiana –teologal– no es un simple optimismo ni una actitud psicológica, sino una firme adhesión a Dios como fin último de nuestra vida. En un mundo marcado tantas veces por la incertidumbre y el desaliento, el cristiano está llamado a ser signo de una esperanza que no defrauda (cf. Rom 5,5), porque no se apoya en las propias fuerzas, sino en la fidelidad de Dios.

También en la vida del seminario, donde el Señor va modelando el corazón del sus futuros pastores, estamos llamados a vivir como verdaderos peregrinos en la esperanza, aprendiendo a confiar no en nuestras propias virtudes y capacidades, sino en la gracia que nos sostiene. Que, como Santo Tomás, sepamos orientar toda nuestra vida hacia ese único Bien necesario y podamos decir con verdad: *non nisi te, Domine*.

Arturo María Gavilán, seminarista de 5º año

Sant Pere del Masnou: peus a terra i cor al cel

La història del Masnou no s'entén sense el balanceig de les barques i l'horitzó obert. De la mateixa manera, la parròquia de Sant Pere no és només un edifici de pedra que vigila el Maresme des de dalt, és el cor d'una comunitat que va aprendre a pregar mirant el mar. Com a seminarista, compartir la vida aquí m'ha permès descobrir que l'Església no és una estructura estàtica, sinó una «barca» que surt a l'encontre.

La vida a Sant Pere comença amb els més petits a l'esplai, on la fe es viu amb alegria, i continua a la catequesi dels diumenges, un moment fonamental on les famílies s'impliquen en el creixement espiritual dels seus fills. Aquest dinamisme juvenil culmina els divendres amb el grup universitari, un espai de llibertat per als joves que busquen ser testimonis a les seves facultats.

Però la fe també es professionalitza i es pensa. Els dimarts al vespre, el grup de professionals es reuneix per reflexionar sobre com portar l'Evangeli al món laboral, demostrant que Crist té quelcom a dir en cada despatx, oficina o taller del nostre poble.

La pastoral al Masnou és, per damunt de tot, una pastoral de servei, de tenir cura. Càritas Parroquial realitza una tasca incansable per detectar les pobreses invisibles del nostre entorn, oferint dignitat més enllà de l'aliment. Aquesta entrega es complementa amb la Llar de Maria, una joia de la parròquia que acompanya dones embarassades en dificultat, convertint el nostre temple en un veritable santuari de la vida.

La parròquia de Sant Pere no és només un edifici de pedra que vigila el Maresme des de dalt, és el cor d'una comunitat que va aprendre a pregar mirant el mar.

Sota la mirada de la Mare de Déu, la parròquia respira un profund esperit de pregària. Cada dia, el rés del Sant Rosari uneix els fidels en una cadena d'amor a la nostra Mare. Com a seminarista, em commou especialment el Rosari per les vocacions sacerdotals, on la comunitat demana amb insistència a l'Amo dels sembrats que no faltin pastors segons el Seu cor. És aquest suport orant el que sosté el meu propi camí cap al sacerdoci.

Aquesta vida espiritual s'encarna en la figura dels sacerdots de la parròquia. El seu paper no es limita a l'altar; la seva vertadera força rau en el «tu a tu», en aquesta companyia constant amb els fidels, escoltant, aconsellant i caminant al costat de cada persona

Mons. Javier Vilanova i Pellisa amb els joves de El Masnou.

en les seves alegries i penes. Seguint l'exemple de Jesús, la «pastoral del dinar i sopar» amb nuvis, matrimonis i moviments eclesials crea llaços que van més enllà de la litúrgia. Aquesta fraternitat es nodreix també els dissabtes amb les comunitats del Camí Neocatecumenal i culmina en la Missa del diumenge vespre, un oasi de pau per tancar la setmana en mans del Senyor.

Ser una parròquia als afores de Barcelona és el privilegi d'oferir una llar on ningú és un estrany. Sant Pere continua sent aquest far que ens convida a tirar les xarxes amb confiança. Veure aquesta barca plena de rostres, des de l'infant de l'esplai fins al professional que prega el dimarts, és la lliçó més gran que puc rebre en la meva formació: l'Església és una família que camina unida cap al Port Segur que és Crist.

Renatto Giovanny Delgado,
seminarista del Masnou

La coral del Seminario: al servicio del Señor y de su Iglesia

Vetlla de pregària per les vocacions sacerdotals

Pasan los años, pasan los seminaristas. Cada época y tiempo es diferente en el seminario: formadores, seminaristas, contexto en general. Este año ha coincidido que varios de los seminaristas tenemos gusto por la música y un anhelo de poner nuestros dones al servicio del Señor y de su Iglesia.

Unos cinco o seis seminaristas nos hemos estado reuniendo cada semana este año para formar una pequeña coral a tres voces. Nuestra humilde aportación tiene como objetivo es dar gloria a Dios, edificar a Su Iglesia y santificarnos. A nivel de repertorio, varía desde la música sacra por excelencia, el canto gregoriano, hasta cantos más actuales como Marco Frisina, pasando por algunos títulos traducidos del francés, siempre con el foco en que la música no sea solo religiosa sino fundamentalmente litúrgica. Como momento a remarcar, en nuestra anterior visita en febrero al papa León XIV en Roma, la coral del seminario cantó en la basílica de San Pedro, una experiencia realmente única.

En resumen, este pequeño proyecto ayuda a los seminaristas en su oración y en el culto y la cohesión a nivel comunitario en la Eucaristía, que es lo que más profundamente nos une.

«El hombre se convierte en glorificación de Dios, y queda, por así decirlo iluminado por la mirada que Dios pone en él: esto es el culto. [...] La adoración, la forma correcta del culto configura la existencia humana propia en el mundo [...] nos hace partícipes del mundo de Dios, de la forma de existencia en el «cielo», y hace irrumpir la luz del mundo divino en nuestro mundo» (*El Espíritu de la Liturgia*, Ratzinger, 2001)

Toni Bosch, seminarista de 2° año

Alza la mirada

La culminación de la torre de Jesucristo.

En este 2026 en que se cumplen 100 años de la muerte del venerable Antoni Gaudí, muchos miramos la gran Cruz que ahora se alza en el cielo de Barcelona. A la espera de que Su Santidad el Papa León celebre Misa en la Basílica de la Sagrada Familia y bendiga la torre de Jesucristo, crece todavía más el interés por este bello templo.

Y es que ciertamente impresiona que, en una de las ciudades consideradas como de las más laicistas de Europa, sea el lugar donde está creciendo el mayor templo cristiano actualmente en construcción. A los católicos de Barcelona se nos ofrece una gran oportunidad que tiene las dos caras de una misma moneda: profundizar más en el misterio del Verbo encarnado a través de la plasmación de sus misterios en la piedra, y anunciar a todos nuestros conciudadanos y al mundo entero la belleza y bondad de nuestro Dios.

Gaudí expresó en varias ocasiones que la Sagrada Familia debía de ser una catequesis en piedra de la vida de Cristo, tal y como muestran sus fachadas: la de Nacimiento, la de Pasión, muerte y Resurrección, y la de Gloria. Ayer, hoy y siempre, el misterio del Verbo encarnado interpela al corazón del hombre y le hace volver la mirada hacia el amor más grande de aquel que, siendo el creador de todas las cosas, no desdeñó hacerse uno de los nuestros. La Basílica de la Sagrada Familia se alza ahora como un gran faro en piedra que intenta señalar este gran misterio. Si la torre de la Virgen María es actualmente una luz en la noche de Barcelona, la Cruz que está por terminarse, pretende iluminar no solo a la ciudad que tiene a sus pies, sino al orbe entero, pues los cuatro brazos de la cruz son signo de la luz de la fe que se expande hacia los cuatro puntos cardinales.

Gaudí tuvo la bella idea de que el interior de la Basílica se asemejase a un gran bosque. Cada columna tiene varios significados, y uno de ellos es representar a un hijo de Dios «plantado» en la casa del Señor. La fuerza que hace crecer las grandes columnas, el alimento de estas «piedras vivas», no es otro que el mismo Jesús presente en el altar: la Eucaristía. Cuando un feligrés mira desde la nave hacia el altar puede ver una síntesis de esta verdad. En lo alto del ábside un gran triángulo dorado representa a Dios Padre. Algo más abajo, alrededor del baldaquino sobre el altar, cincuenta luces representan a Dios Espíritu Santo. Justo debajo, pendiendo en la Cruz en una postura de agonía que muestra todavía vida, está Dios Hijo, Jesús. Estas imágenes son símbolo de la realidad que sucede en cada Eucaristía: por el amor del Padre, en la acción del Espíritu Santo, el Hijo, Nuestro Señor Jesús, se hace presente en el altar para darse a nosotros. Y he aquí la fuerza de los árboles del bosque, de los cristianos, que como un río que baja desde el altar hacia los bancos, reciben el agua de vida eterna.

Pidamos la intercesión de la Sagrada Familia y del venerable Antoni Gaudí para que el cauce de vida que recibimos pueda llegar a todos aquellos que ahora, mirando a la torre de Jesucristo, se preguntan dónde está Dios. Y encomendemos la próxima visita del Papa León a nuestra diócesis de Barcelona para que dé muchos frutos de fe, esperanza y caridad.

Daniel Delgado, seminarista de 6° año

Ordenaciones: la alegría de la diócesis

La celebración de la ordenación sacerdotal es siempre un gran acontecimiento para la vida de la Iglesia universal. Particularmente lo es para una diócesis o ciudad, que se goza de que el Señor de la mies no desista de enviar obreros a su mies. De un modo más especial lo es, si cabe, para los seminaristas. Estos, en un extenso pero inapreciable camino vocacional, pueden ver ya de cerca en los recién ordenados el modelo incoado de Jesucristo, Sumo y Eterno Sacerdote. Esta realidad sacramental, invisible a los ojos carnales, y cuyo fruto espiritual alcanza una resonancia universal, se constata más vivencialmente dentro de la fraternidad de aquellos que, en una misma comunidad, aspiran a un mismo y único sacerdocio. Esta ha sido la magna fortuna que hemos podido compartir quienes, estando todavía en el seminario, hemos acompañado durante un tiempo (meses o años) a aquellos que Dios va constituyendo en tan alto y entregado ministerio.

Como es sabido, el sacerdocio o presbiterado corresponde al segundo grado del sacramento del Orden, el cual presupone el primero, esto es, el diaconado. En quienes están llamados al sacerdocio ministerial, en cuanto a tal vocación particular, se produce la recepción, por así decir, de una gracia sacramental escalonada. Ocurre de un modo parecido a la curación del ciego de Betsaida en el evangelio de san Marcos. A este, Jesús le aplicó saliva y le puso las manos en dos etapas consecutivas: primero, comenzando su obra, después, perfeccionándola. De modo análogo, entre los aspirantes al ministerio sacerdotal se identifican dos tiempos que marcan la configuración con Cristo Sacerdote: el diaconado y el presbiterado. El segundo, aparece como motor y plenitud del primero, que es transitorio; el primero, como principio e incoacción del segundo. Estos dos momentos de gran transformación interior y exterior (principalmente por la acción de la gracia del Orden, pero también por la vida durante el seminario) traen tras de sí una doble y creciente alegría

Xavier Campmany, Javier Casals, Santiago Claret, Guillem Lisicic, David Lucena y Joan Piñol.

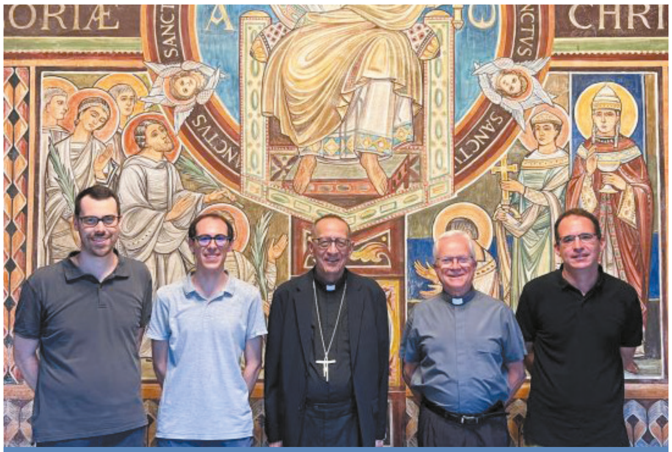

Antoni Barenys, Eduard Mata y Joan Xipell.

en el *fiat* de la Iglesia, que redunda sobre quienes hemos sido testigos directos (familiares, amigos, parroquianos, seminaristas...).

Así ha sido durante este último año en nuestra diócesis de Barcelona, a causa de las habidas ordenaciones más recientes, dos diaconales y una sacerdotal, presididas por nuestro cardenal Juan José Omella, bajo el abrigo de la basílica de la Sagrada Familia. Concretamente, el pasado 20 de julio de 2025, los diáconos Xavier Campmany, Javier Casals, Santiago Claret, Guillem

Ordenación diaconal de Luis Jaureguizar, Armand Kammang y Peter Kibiru.

Lisicic, David Lucena y Joan Piñol, hermanos en el seminario, junto con el hermano Pablo, de los Hijos de la Sagrada Familia, recibieron el orden sacerdotal, *in aeternum secundum ordinem Melchisedech*, como reza el salmo 110. Día grande en el Cielo y en la tierra. También lo fue cuando, al tránsito del caluroso agosto, el 14 de septiembre de 2025, Antoni Barenys, Eduard Mata y Joan Xipell recibieron el grado del diaconado, los cuales fueron ordenados presbíteros el 31 de mayo

de 2026, coincidiendo con la fiesta de la Santísima Trinidad. Así también, el pasado 3 de mayo del presente año, Luis Jaureguizar, Armand Kamnang y Peter Kibiru fueron ordenados diáconos, teniendo por delante todo un tiempo prudencial, tiempo invaluable de gracia, en el que prepararse para el ministerio sacerdotal a través del diaconal. Todos ellos, los diáconos, ya pueden vislumbrar con claridad cuál será la tierra inabartable donde sembrarán el Evangelio, por medio de este ministerio de la Iglesia, tierra en que los neosacerdotes ya han apeado y encauzado su misión, cuyo límite es la entrega total del Corazón de Cristo como sacerdote, altar y víctima.

Así con todo, este ha sido nuestro renovado gozo durante el pasado año al comprobar que Nuestro Señor, verdadero Pastor, no solo no abandona a su necesitado rebaño, sino que lo llena de esperanza, cumpliendo su promesa de permanecer con nosotros hasta el fin del mundo. Y esto se realiza por medio de la Iglesia, principalmente a través de los sacramentos, pero de un modo sublime en la Sagrada Eucaristía, donde se halla la presencia real de Cristo, la cual actualiza máximamente en nosotros los Misterios de la Redención. Si esto es así, no pudiendo haber, según el plan divino de Salvación, sacramento de la Eucaristía sin sacramento del Orden –sin presbíteros, concretamente–, cuánto no habremos de agradecer a Dios y cuál no será nuestra alegría cuando un hermano de nuestro seminario, un hijo de nuestra parroquia o diócesis, un fiel de la Iglesia católica, es consagrado para tal indecible labor y tan inefable ministerio. Continuemos orando con confianza, pues, al dueño de la mies, que no deje de enviar obreros a su mies.

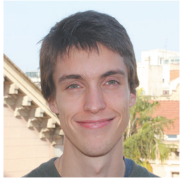

Victorino Milla, seminarista de 4° año

Els bisbes ens visiten

Les visites dels bisbes al Seminari són sempre moments molt especials que vivim amb alegria, ja que ens permeten compartir estones de proximitat i comunió amb els nostres pastors. Fins ara, aquest curs hem tingut l'oportunitat de celebrar dues trobades especialment significatives: la visita d'inici de curs i la celebració de Nadal.

La trobada d'inici de curs va tenir lloc després del període d'estiu, un temps en què els seminaristes vam estar gaudint de diverses activitats pastorals a les parròquies, convivències i altres experiències formatives. Enguany, a més, la tornada al Seminari va estar marcada per un esdeveniment molt especial: la participació en el Jubileu dels Joves a Roma, on vam poder trobar-nos amb el Sant Pare, el papa Lleó XIV. Va ser una experiència intensa i molt enriquidora que ens va ajudar a començar el curs amb il·lusió renovada.

En aquest context, vam rebre la visita del Cardenal Arquebisbe Joan Josep Omella, acompanyat pels bisbes auxiliars Mons. David Abadías i Mons. Javier Vilanova. La trobada va començar amb la celebració de l'Eucaristia unida a les Vespres, viscuda amb un ambient senzill i familiar, posant en mans del Senyor el nou curs que començàvem. Després, vam compartir un sopar fraternal durant el qual els seminaristes de l'etapa propedèutica, que s'han incorporat aquest any, es van poder presentar a tota la comunitat. Va ser un moment molt bonic de retrobament i d'acollida, que ens va ajudar a enfortir els lligams entre tots.

També la celebració de Nadal va comptar amb la presència del Cardenal i dels bisbes auxiliars, i es va convertir en una nova ocasió per compartir la vida del Seminari en un ambient festiu i proper. Després de la celebració, vam viure una estona de germanor molt entranyable, en què, amb alegria, vam cantar nadales i vam compartir una bona estona junts.

Aquestes visites són sempre un regal per a la comunitat del Seminari. Ens ajuden a sentir-nos acompanyats en el nostre camí vocacional i ens recorden que formem part d'una Església viva, que camina unida i que ens confia, amb esperança, la missió de servir el poble de Déu.

Alex Peña, seminarista de 2n any

Descansant amb els bisbes

La setmana següent a Setmana Santa el Sr. Cardenal Juan José Omella ens va portar als seminaristes de Barcelona a una escapada pels llocs sants de les seves terres d'Aragó.

El primer dia, dilluns 6 d'abril, vam haver de matinar. L'autocar que ens portava sortia de la cantonada que fan els carrers Balmes amb Diputació (on es troba una de les seus del Seminari Interdiocesà de Catalunya, al que el seminari de Barcelona pertany) a les 6 del matí cap a la nostra primera parada: el poble de Calanda, on el Sr. Cardenal va ser rector.

Aquest poble mereix una presentació per haver estat testimoni de un dels miracles més impactants obrats per la Mare de Déu a un dels seus devots. Miguel Pellicer, fill del poble, havia patit un accident per causa del qual el van haver d'amputar la cama dreta. Coix, sense poder valdre's del seu cos per fer les feines del camp, es va instal·lar a les portes de la Basílica de la Mare de Déu del Pilar on es va passar dos anys demanant caritat, i a on aprofitava per sentir missa i posar-se al monyó l'oli que regalimava de les espelmes que els fidels deixaven a la imatge.

Cardenal Joan Josep Omella.

Convençut per la seva família va retornar a la casa paterna, i la nit del 29 de març de 1640 la seva mare va notar que del llençol sobresortien dos peus creuats. Es va aixecar acta notarial del fet cinc dies després del miracle (que coincidia amb Dilluns Sant) per part de D. Miguel Andreu, notari de Mazaleón. Hi van intervenir 24 testimonis entre familiars, amics, veïns i facultatius mèdics.

Visita al museu dels màrtirs claretians, a Barbastro.

Al poble de Calanda vam arribar amb prou temps per la missa que va presidir el Sr. Cardenal, a les 11:30. La rebuda per part dels veïns i del rector del poble va ser càlida i acollidora, però vam haver de marxat al cap de poc temps per dinar i anar a Saragossa, on ens esperava la Mare de Déu a les 18:30.

Allà vam poder venerar la imatge apropant-nos i fent un gest d'afecte i devoció, privilegi que només es reserva als fidels que encara no han rebut la seva primera Comunió. També vam fer la pregària de Vespres i una estona d'oració personal i silenci (que alguns vam aprofitar per fer una visita a la Basílica, parant especial atenció als frescs que l'artista Francisco de Goya va pintar).

Vam passar la nit al seminari de Saragossa, on vam tenir una tertúlia després de sopar amb els Bisbes nominal i emèrit de la mateixa diòcesi.

El dia següent va començar a les 7:45 amb la pregària de Laudes. Després de l'estona d'oració i d'un generós esmorzar vam fer via cap a Barbastro, poble on el 90 % del clero va ser martiritzat, juntament amb altres fidels catòlics laics.

A les 11:30 va començar la visita al museu dels màrtirs claretians (tot el seminari claretià va ser martiritzat tret de dos seminaristes pel fet de ser estrangers) i a les 13 vam poder celebrar la missa a la capella dels màrtirs, just a sobre de la cripta on hi han les restes mortals dels seminaristes i capellans.

Després de dinar vam visitar la catedral de Barbastro, dedicada a l'Assumpció. És destacable d'aquesta catedral la barreja d'estils, perquè si bé les formes són gòtiques (els nervis en què acaben les 15 columnes es troben per formar voltes de creueria estrellada pròpies d'aquest llenguatge arquitectònic), la concepció de l'espai és més propera al Renaixement. El gran retaule que presideix el temple, fet d'alabastre i fusta policromada, mou a la oració dels fidels que entren, i en concret la nostra, perquè vam resar les Vespres allà.

Aquella nit i les següents les vam passar a la casa que tenen els Escolapis al poble de Peralta de la Sal, d'on era originari sant Josep de Calasanz, fundador de l'Ordre de les Escoles Pies.

El dimecres dia 8 vam tornar a visitar la Mare de Déu, aquesta vegada al santuari de Torreciudad. Ens van rebre tant el rector del Santuari com el bisbe de Barbastre-Montsó, Mons. Ángel Pérez Pueyo. Després de la visita guiada pel santuari a càrrec del rector vam poder celebrar missa (solemnitzada pel cor del seminari que fins aleshores no havia pogut cantar en condicions) a l'altar major.

Després de dinar vam tenir una estona d'aprenentatge vinícola a una de les bodegues de la denominació de Somontano, on se'ns va ensenyar a apreciar el vi.

Després d'això vam tornar a Peralta, a agafar forces pel dia següent, que va ser més exigent a nivell físic.

Tot viatge ha de tenir un moment de desconnexió de les tecnologies i de gaudir de la natura, com diria el pintor Santiago Rusiñol a L'Auca del Senyor Esteve, «un dia d'esbarjo».

El nostre dia d'esbarjo va ser el dijous 9, que vam anar al poble d'Aínsa, reconegut oficialment com un dels més bonics d'Espanya i situat a un entorn natural privilegiat. Aquest entorn el vam poder apreciar a primera hora, moment en el que vam fer un passeig fins a un mirador que dona a l'embassament de Mediano. Quan el vam acabar vam tenir el privilegi de conèixer el poble gràcies a una visita guiada que va acabar en la parròquia del poble, on vam oficiar la santa missa, juntament amb la comunitat de fidels d'Ainsa, que ens va oferir un refrigeri. Va ser una bona forma d'acomiadar-se de les terres aragoneses.

El dia següent, després de la pregària i de l'esmorzar, vam sortir cap a Barcelona i vam arribar al seminari al voltant de les 13:00 h. amb el cor ple de records i d'agraïment.

José María de Ibarra, seminarista de 2n any

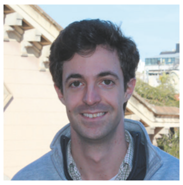

Foto de grup dels integrants a la sortida de convivència per terres aragoneses.

Pelegrins d'esperança: Jubileu de joves 2025

La vigília de pregària amb el Papa al camp de Tor Vergata.

El passat estiu vam tenir la gràcia de participar en el Jubileu celebrat a Roma al costat de milers de pelegrins arribats de tot el món. Des de la nostra parròquia, Parròquia de Santa Maria de Gràcia, vam emprendre una aventura que va ser molt més que un viatge: va ser una experiència de fe, de comunió i d'alegria compartida.

La peregrinació es va organitzar en dos grups que van viatjar en autocars distints. El primer, en el qual anava qui escriu aquestes línies, va sortir alguns dies abans amb un objectiu especial: recórrer a peu els últims aproximadament 150 quilòmetres fins a arribar a Roma. Érem una mica més de cinquanta pelegrins, i durant aquells dies de caminada compartim cansament, converses, oració i molts riures. Cada etapa suposava un esforç, però també una oportunitat per a descobrir com el Senyor es fa present en les petites coses i en l'ajuda mútua.

El segon autocar va partir des de Barcelona uns dies més tard amb altres cinquanta persones aproximadament, entre les quals venien també alguns pelegrins de la parròquia del Remei. Finalment tots ens reunim a Roma, on va començar l'experiència jubilar pròpiament dita.

El nostre allotjament estava en un col·legi situat als afores de la ciutat. Dormíem tots junts en un poliesportiu, en unes condicions bastant austeres: disposàvem únicament de quatre excusats –dels quals dos van acabar avariant-se– i la «dutxa» consistia en una simple mànega. No obstant això, lluny de ser motiu de queixa, aquelles incomoditats van acabar convertint-se en part dels records més entranyables del viatge. El cansament i les dificultats se suportaven amb humor, paciència i esperit de fraternitat.

Un dels moments més emocionants va ser l'entrada conjunta en la Basílica de Sant Pere. Aconseguim entrar tots junts, encara que abans va caldre rescatar a tres pelegrins que s'havien perdut entre la multitud... i que, per a completar l'anècdota, van tornar a perdre's aquella mateixa tarda. Més enllà d'aquestes peripècies, la visita va estar marcada per una profunda experiència d'oració i per la consciència viva de formar part de l'Església universal. Resar allí, al costat de tants cristians de països i cultures diferents, ajudava a comprendre millor la grandesa i la unitat de l'Església.

Inici de la vigília de pregària amb el papa Lleó XIV.

LES NOSTRES EXPERIÈNCIES

Un altre dels moments centrals del Jubileu va ser la celebració a l'esplanada de Tor Vergata, als afores de Roma. La quantitat de pelegrins era tan immensa que el nostre grup va haver de dividir-se en dos per falta d'espai. Així i tot, tots vam poder participar en la gran Missa presidida per papa León XIV. Va ser una celebració impressionant, viscuda enmig del cansament acumulat, de la calor i de les llargues caminades, però també plena de recolliment i alegria. L'oració comuna amb centenars de milers de joves i pelegrins va deixar en tots nosaltres un record inesborrable.

El papa Lleó XIV amb els joves a la plaça de Sant Pere.

El retorn va voler regalar-nos encara algunes aventures més. De camí a l'autocar, una de les noies va sofrir una lesió i va caldre ajudar-la pràcticament carregant-la durant bona part del trajecte. Després d'hores caminant sota el sol entre una multitud immensa, arribem finalment a l'autobús... només per a descobrir que havien buidat completament el maleter. Únicament van quedar quatre maletes amagades en un petit racó. Providencialment, una d'elles va resultar ser la meva, encara que no vaig arribar a adonar-me fins a l'endemà, ja a Barcelona. Potser va ser una dels pocs avantatges d'haver estat puntual i col·locar la motxilla el primer.

No obstant això, el més sorprenent va ser la reacció del grup. Lluny de dramatitzar la situació, tots ens ho prenem amb humor i serenitat. Molts es van quedar sense motxilles (algun inclús sense el mòbil, la cartera i les claus de casa), però ningú va perdre l'alegria. Aquells dies havíem experimentat una cosa molt més gran: la proximitat del Vicari de Crist, la comunió amb l'Església i la felicitat senzilla de caminar junts en la fe. El despreniment material i l'alegria amb la qual es va afrontar aquell contratemps van ser, probablement, un dels testimoniatges més bells de tota la peregrinació.

En tornar a Barcelona vam poder descansar per fi del cansament acumulat i dels quilòmetres recorreguts. Però vam tornar també amb el cor ple: ple del goig de saber-nos part de l'Església, el Cos Místic de Crist, i agraïts per una experiència que difícilment oblidarem.

Álvaro Fabra, seminarista de 5è any

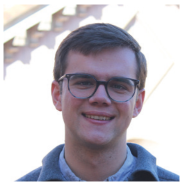

Jubileu de la Joventut 2025, Via della Conciliazione cap a la Basílica de Sant Pere.

Una experiència africana: Camerun

La diòcesi volia que els seus seminaristes poguessin viure una experiència missionera de primera mà i al mateix temps recuperar uns vincles amb el Camerun que ja tenien història. D'aquí va néixer el viatge: dos seminaristes, un diaca i dos capellans, cinc homes que no havíem conviscut mai junts, cadascú amb la seva vida i les seves preguntes, disposats a deixar-nos sorprendre per una Església que no coneixíem però que ja era, d'alguna manera, la nostra.

manera que costa de descriure. Una escola per a nens amb necessitats educatives especials, una llar d'infants, formació professional, farmàcia, infermeria... Centenars de persones que cada dia hi troben acollida. Però, el que de debò ens va colpir no eren les obres en si, sinó, allò que les sostenia per dins. Darrere de cada aula i de cada llit hi palpitava una presència que reconeixíem: Crist mateix. El qui va dir que el que es fa al més petit, a Ell se li fa. No calia dir-ho en veu alta. Es notava, i molt.

A la missió del PIME, a Mouda.

Un moment de trobada amb els joves.

Els primers dies els vam passar a Iaundé. Els germans del Pare Manyanet ens van acollir amb una calidesa que ens va desarmar des del primer moment. El superior, natural de Reus, ens va dedicar un temps generós: ens va mostrar la ciutat, la Universitat catòlica i la Facultat de Teologia on es formen gairebé vint postulants joves que han escollit deixar-ho tot per seguir a Crist. Sentir com havia arrelat profundament en aquella terra sense perdre res del que era, ens va fer veure que la vocació missionera no és una fugida, sinó una forma radical d'estimar.

De Iaundé vam anar a Mouda, a la missió del PIME, i allà alguna cosa es va remoure dins nostre d'una

Vam conèixer també el pare Antonio, responsable del diàleg interreligiós amb la comunitat musulmana. Anys de paciència, d'escolta i de respecte mutu, construint ponts on d'altres aixecarien murs. Escoltar-lo ens va recordar que l'Església no té por del món, sinó que el vol abraçar sense perdre's.

A Yagoua ens va rebre el bisbe Barthélémy. I allà va passar quelcom que és difícil de posar en paraules. La missa dominical –gairebé un miler de fidels, cants que feien vibrar les parets, cossos que pregaven amb tot el que tenien– ens va sacsejar fins a l'arrel. Aquella Eucaristia ens va fer redescobrir el misteri que sovint celebrem amb massa costum: Crist present i viu en el

El bisbe Barthélémy presideix la missa dominical a Yagoua.

pa partit i en aquella assemblea de gent pobra i senzilla que l'estimava amb una fe neta i fonda que feia enveja. Vam sortir de la missa en silenci, cadascú amb les seves llàgrimes per dins i alguna cosa remoguda al fons de l'ànima.

Abans de tornar, vam voler aturar-nos. Vam fer un dia de recés espiritual els cinc junts, per deixar que tot allò que havíem vist i viscut acabés de baixar fins al fons, en pregària i en silenci compartit. Va ser necessari. Hi havia massa coses que mereixien ser rebudes amb calma, no deixades enrere com a records d'un viatge.

Vam tornar a casa sent cinc homes molt més propers. I cadascú, en el silenci del viatge de tornada, sabia que aquella experiència li havia parlat directament al cor sobre allò que és essencial: per què creiem, per què servim, per a qui vivim.

Peter Kibiru, diaca

Un moment de la trobada amb infants.

Foto de grup amb els germans del Pare Manyanet, a Iaundé.

Visitem a Lleó XIV

Recepció amb el sant pare Lleó XIV.

A inicis d'aquest curs, en una trobada del Seminari Interdiocesà amb tots els nostres bisbes, el cardenal Omella ens va comunicar que el papa Lleó XIV ens rebria en audiència privada als seminaristes. Aquesta notícia va ser tot un regal que ens va omplir d'alegria. Amb molta il·lusió esperàvem l'arribada d'aquest dia, per poder veure en persona el successor de Pere i escoltar les paraules que adreçaria a aquells que ens preparem per ser, si Déu vol, futurs preveres.

I aquest dia, finalment, va arribar. Del dijous 26 al dissabte 28 de febrer vam tenir l'oportunitat de viure un viatge molt especial a la ciutat eterna, una experiència que guardarem amb especial afecte al nostre cor.

Cal dir que no hi van faltar algunes sorpreses inesperades, que potser no coincidien amb la idea inicial que ens havíem fet d'aquesta trobada. Tanmateix, precisament aquestes circumstàncies ens ajuden a sortir de les nostres expectatives i a prendre consciència que el Senyor sempre ens regala la seva presència i supera amb escreix el que nosaltres imaginem.

En un primer moment pensàvem que ens trobaríem en una sala petita, on podríem conversar una estona amb el Sant Pare, formular-li algunes preguntes i compartir un moment íntim entre nosaltres. La realitat, però, va ser diferent: es van agrupar diverses peticions d'altres seminaris d'Espanya que havien quedat pendents després del traspàs del papa Francesc. Així, juntament amb el Seminari Interdiocesà de Catalunya, el Sant Pare va rebre en audiència un total de cinc seminaris d'Espanya. En conjunt, érem prop de cinc-centes persones.

El dijous 26 de febrer vam agafar l'avió i vam arribar a Roma al vespre. Des d'allà ens vam dirigir directament a la Casa San Juan de Ávila per descansar. L'endemà, a primera hora del matí, vam celebrar la Santa Missa a les Grutes Vaticanes, envoltats de les tombes dels papes que ens han precedit. Va ser una ocasió privilegiada per prendre consciència de la nostra història i experimentar un profundament sentiment d'Església. Després de visitar les grutes, vam dedicar el matí als Museus Vaticans.

Els bisbes Octavi Vilà, David Abadías i fra Xavier Gómez.

A la tarda, els seminaristes de Barcelona vam tenir el privilegi d'assistir a la defensa de la tesi doctoral d'un prevere de la nostra diòcesi a la Pontifícia Universitat

Gregoriana. També aquesta visita ens va permetre conèixer de prop una institució de gran prestigi que, al llarg de gairebé cinc segles, ha format nombroses persones al servei de l'Església.

Visita als museus del Vaticà.

Finalment va arribar el dia central, el veritable motiu del nostre viatge. El dissabte 28 vam celebrar la Missa a primera hora del matí a la Basílica de Sant Pere. Els cinc seminaris, juntament amb els nostres bisbes, ens vam reunir per celebrar l'Eucaristia. En acabar, ens vam dirigir a la Sala Clementina, on el Sant Pare ens rebria a les onze del matí.

L'important no era tant si podíem donar la mà al successor de Pere sinó el fet de ser rebuts per ell i escoltar les paraules que volia dirigir-nos. El seu missatge va ser breu i concís, però immensament profund. Es percebia que acabava de sortir dels exercicis espirituals que havia fet aquella mateixa setmana: les seves paraules estaven plenes de transcendència i van tocar profundament els nostres cors, revitalitzant el nostre esperit.

Aquells pocs minuts van donar sentit a tot el viatge. En vam sortir més enamorats del Senyor i de l'Església, amb el desig renovat d'aprofitar al màxim el temps de formació al seminari per poder servir millor el poble de Déu. El Sant Pare va insistir en la importància de viure amb una mirada sobrenatural, de sostenir-nos en el Senyor i d'aprendre a reconèixer la seva acció en les coses concretes de cada jornada. Ho va expressar amb una imatge molt gràfica: els arbres moren drets, però secs per dins. Ens advertia que no hi ha res més perillós que acostumar-se a les coses de Déu sense viure de Déu, i que tot comença amb una relació viva i concreta amb Aquell que ens ha escollit sense cap mèrit nostre.

Han estat uns dies de gràcia, que ens han ajudat a créixer en l'amor a l'Església, a enfortir la fraternitat entre nosaltres i a gaudir de la presència del Sant Pare, que guia el ramat de Crist en el seu camí vers el cel.

Robert Sont Colomer,
etapa discipular

Foto de grup dels bisbes i seminaristes que van assistir a l'audiència privada amb el Papa.

Testimonis

Noves incorporacions al Seminari

Yago Alegret

Em dic Yago Alegret, tinc 24 anys i sóc el petit de cinc germans. He crescut en el si d'una família nombrosa que ha estat i és un pilar fonamental en la meva vida. Vaig estudiar als col·legis Mary Ward i La Farga, i posteriorment vaig cursar el grau d'Educació Primària a la Universitat de Barcelona. Després d'acabar la carrera, vaig treballar durant una mica més d'un any com a mestre, una etapa que em va ajudar a créixer tant a nivell personal com professional.

Formo part de la parròquia de Santa Agnès, al barri de Sarrià–Sant Gervasi, on col·laboro activament des de fa deu anys en diverses activitats pastorals amb joves i professionals. Des dels 15 anys he anat sentint en el meu interior una crida cap a Déu, que s'ha anat fent més clara amb el pas del temps. La parròquia ha estat per a mi un espai de casa, d'acollida i de creixement, on he pogut caminar acompanyat i aprofundir en la meva fe.

En el meu camí vocacional he anat descobrint, sovint enmig de preguntes i silencis, que només en Crist trobo la pau i la plenitud que el meu cor anhela. Tot i haver buscat la felicitat en altres realitats, he entès que res no m'omple tant com estar amb Ell. Començo aquesta etapa amb confiança i amb el desig sincer d'apropar-me cada dia més al Senyor, per tal de deixar-me configurar el cor com a sacerdot de Crist. Comptant amb les oracions de tots, vull poder dir «sí» cada dia amb llibertat i alegria, i animar també altres joves a ser valents i a confiar la seva vida a Déu.

Diego Díaz

Tengo 18 años, nací en el Perú y resido en Barcelona desde hace seis años. Fui bautizado a los cinco años, aunque crecí en un entorno católico poco practicante. A los doce años me incorporé al cristianismo evangélico por influencia familiar, pero con el tiempo, la reflexión personal, la oración y el estudio de la historia de la Iglesia me condujeron a abrazar plenamente la fe católica. Cursé el Bachillerato Social en el I.E. Poeta Maragall y tuve una breve experiencia laboral como repartidor en la empresa GLS. Mi vocación sacerdotal comenzó a inicios de 2025, a raíz de una conversación sencilla con un amigo que despertó en mí una pregunta profunda sobre mi futuro. Tras compartir esta inquietud con mi párroco, participé en un retiro vocacional en el Santuario de Lord con el grupo «Segueix-me», donde confirmé la llamada al sacerdocio. Ingresé finalmente en el seminario el 15 de septiembre de 2025. Pertenezco a la parroquia Mare de Déu de la Llum, donde recibí la Primera Comunión y la Confirmación el 15 de junio del año pasado.

Ignacio Peró

Me llamo Ignacio, tengo 34 años, y nací en Barcelona en el seno de una maravillosa familia cristiana. Soy el segundo de ocho hermanos, y desde los pocos años hasta los 19 viví en Tarragona, donde frecuentaba el Santuario del Loreto.

Aunque tuve una buena educación y la preocupación de mucha gente buena por mí, yo, inquieto y tozudo, rechacé la fe a los 13 años y me sumergí en la propuesta del mundo hasta los 19. Sin saberlo, perseguía a *Aquel* para el que está hecho el corazón y que permite realmente descansar.

A los 19 años, a través de mis profesores del colegio Loreto Abat Oliba y sus amigos, que pertenecían a Comunión y Liberación, vi y volví a la casa del Padre. Y aquí estoy.

Pablo Buxó

Soy Pablo Buxó Hernando, nacido en Barcelona en 2002, de una familia numerosa y creyente. Recibí la fe cristiana principalmente de

mi familia, con vida de oración y parroquial. Me gradué en Ingeniería Informática en la UPC. Posteriormente trabajé como consultor en ciberseguridad en Deloitte.

Crecí en las parroquias de la Concepción y Santa Teresita de Gracia, donde participé activamente como catequista, en grupos de jóvenes y en iniciativas de apostolado y evangelización. Colaboré también de manera semanal en los comedores de las Misioneras de la Caridad, en Jóvenes de San José y en el SAFOR.

Desde joven he sentido una inquietud vocacional. Tras un proceso de búsqueda y discernimiento, decidí ingresar en el seminario como espacio para profundizar en mi relación con Dios y descubrir mi camino, confiando en su divina voluntad.

Pablo Díez

Sóc el gran de 4 germans i des de ben petit vaig ser educat en la fe. Encara recordo com abans d'anar a l'escola passàvem per St. Vicenç de Sarrià amb el meu pare i després ja baixàvem cap al Col·legi RM Santa Isabel. Després d'una estada de 6 anys a EEUU amb la meva familia, que va ser una època de fer pinya i conèixer personalment al Senyor en les adoracions a la parroquia, vaig tornar a Barcelona a acabar el col·legi.

En escollir universitat recordo que encara que estava acceptat a ESADE, vaig decidir anar a estudiar finances a l'Universitat de Navarra. Va ser una decisió providencial, doncs és en aquest ambient d'amistat, natura, i estudis on entre la vida activa al campus i els Erasmus a Grenoble (Alps Francesos) i Bergen (fiords de Noruega), Déu em va sortir al encontre amb la Bellesa del Seu Amor Misericordiós, que coneixent-me plenament m'escull per ser fill Seu i per una missió que m'aniria mostrant poc a poc.

Agraeixo molt aquesta forma de ser de Déu que s'adapta a la nostra petitesa i poc a poc ens va guiant, doncs encara que a vegades vull saber quin es el camí, Ell pacientment me'l va mostrant poc a poc, deixant-me lliurement desitjar-lo i seguir-lo. Dic això perquè a l'inici va ser complicat deslligar-me dels meus plans, havia fet pràctiques a Londres a PIMCO (una de les majors gestores d'inversions), tenia novia, i una carrera universitària... però tot i així, tenint-ho aparentment tot, sentia que em faltava algo; que Déu volia per mi algo diferent.

Així que en acabar la carrera vaig decidir fer un any de discerniment mentre anava cursant filosofia, i allà mitjançant l'oració i la direcció espiritual, vaig veure com Déu, desde ben petit, m'havia cridat a viure en Ell i servir-li com a mossèn esparcint el Seu Amor Misericordiós que tant m'havia regalat. Portant a que, en acabar el curs, ple d'alegria demanés entrar al Seminari Conciliar de Barcelona.

Jaume Sols

Havent crescut en un entorn cristià, vaig començar la carrera de cinematografia, que vaig deixar per seguir la crida de Déu a entregar dos anys de la meva vida a l'evangelització laica a temps complet al moviment Damascus (EEUU), organitzant campaments i recessos destinats a ajudar la gent a trobar Jesucrist i a viure l'aventura de la fe catòlica.

Durant aquells dos anys, Déu em va anar convidant repetidament, amb gran alegria i pau, a unir-me a Ell en la seva entrega com a Espòs de l'Església. Al principi vaig discernir la vida religiosa missionera. Vaig ser novici d'una comunitat durant 5 mesos de creixement i aprenentatge en els quals Déu em va mostrar que em cridava al sacerdoci diocesà.

Ara, amb 22 anys, començo el camí del Seminari, amb l'il·lusió i la certesa de que Jesucrist m'instrueix, em guia i de que Ell mai no decep.

125-150

ANIVERSARI

del Seminari Conciliar de Barcelona

ENS AJUDEU A FER MEMÒRIA?

Per aquest motiu, ens adrecem a tots els preveres i a la comunitat diocesana per demanar la vostra col·laboració en la recollida de material històric i testimonial relacionat amb el Seminari.

Fotografies

Documents i cartes

Retalls de premsa

Testimonis i anècdotes

Altres materials

US DEMANEM LA VOSTRA COL·LABORACIÓ

Ens serien de gran utilitat fotografies, documents, cartes, recordatoris, retalls de premsa, testimonis personals, anècdotes o qualsevol altre material que pugui ajudar a reconstruir i compartir la història i la vida del Seminari al llarg de les diferents generacions.

CONTACTE

150aniversari@seminaribarcelona.cat

Tot aquest material podrà contribuir a futures exposicions, publicacions i actes commemoratius previstos dins del programa d'aquest aniversari.

MÉS INFORMACIÓ I PROGRAMA D'ACTES

Amb motiu d'aquesta commemoració s'ha posat en marxa la web del 125-150 aniversari del Seminari Conciliar de Barcelona on progressivament s'hi anirà publicant informació sobre els diferents actes, activitats i iniciatives relacionades amb aquesta celebració.

150aniversari.seminaribarcelona.cat

Gràcies per ajudar-nos a escriure la història del nostre Seminari

150

ANYS

de la primera pedra

1879

Seminari Conciliar de Barcelona

MEMÒRIA · FORMACIÓ · SERVEI

2029

125

ANYS

inauguració oficial

1904

L'any 2029 commemorarem els 150 anys de la col·locació de la primera pedra i els 125 anys de la inauguració oficial de l'actual edifici del Seminari Conciliar de Barcelona.

Aquesta efemèride vol ser una ocasió per donar gràcies pel servei formatiu, espiritual i pastoral que el Seminari ha prestat a la diòcesi al llarg de diverses generacions.

150aniversari@seminaribarcelona.cat

150aniversari.seminaribarcelona.cat